

A Da Vinci-kód feltörése: a Zenit interjúja Amy Welbornnal új könyvéről

Először volt a A Da Vinci-kód, most pedig a A Da Vinci-kód feltörése. Az utóbbinak, Amy Welborn regényének célja, hogy rámutasson azokra a hibákra, amelyek jellemzők Dan Brown sikerkönyvére.

2006.05.04.

Amy Welborn az Our Sunday Visitor (Vasárnapi vendégünk), katolikus hetilap újságírója és számos könyv szerzője, mint pl. a Bizonyítsd be! (Prove it!) című, fiataloknak szóló könyvsorozaté, amelyet szintén az Our Sunday Visitor adott ki.

Kérdés: A Da Vinci-kód nemcsak a képzelet szüleménye? Miért volt fontos könyvet írnia róla? Amy Welborn: A Da Vinci-kód tényleg egy kitalált történet több szempontból is. De a regény keretén belül Dan Brown, a szerző kijelentéseket tesz történelemről, vallásról és művészetről. Igazsággént tünteti fel ezeket és nem fikcióként.

Brown egyik fő gondolata, hogy a korai keresztények nem hittek Jézus istenségében, ezenkívül hogy Jézus és Mária Magdolna összeházasodtak.

Ezen állításokat tudósok szájába adja és úgy aposztrofálja, mint „történészek azt állítják” vagy

„tudósok úgy értelmezik”. Továbbá Brown valódi bár megbízhatatlan címeket és forrásokat jelöl meg könyvében éppúgy, mint a honlapján ajánlott bibliográfiában.

Dan Brown több interjúban is elmondta, hogy ő egy idáig „elveszett történelmet” mutat be olvasóinak és örül, hogy így tesz.

Tehát a Da Vinci-kód tényleg egy regény, de a szerző a történelemről állít dolgokat tényként és széles körben elfogadott tényként, és a regénynek ezek azok az elemei, amelyek megzavartak néhány olvasót és feleletet kívánnak.

K.: Melyek a legfontosabb állítások a keresztény kezdetekről, amelyeket Dan Brown ír le ebben a könyvében? Láthatóan mi zavarja leginkább az embereket? A.W.:

Brown számos dolgot állít, amelyeket valódi tudósok –szemben a regény-

tudósokkal– nem vehetnek komolyan.

A regény alapja, hogy Jézus, aki egy halandó, bölcs tanító, arra törekedett, hogy visszaállítsa az emberi tudatba és gyakorlatba a „szent nő” eszméjét. Követőkre talált és összeházasodott Mária Magdolnával, akit mozgalmának vezetőjévé jelölt ki.

Az ellenzék, ami a Péter-párt volt, azon fáradozott, hogy elnyomja az igazságot, amit végül sikerül elérniük, mégpedig Konstantin császár intézkedései nyomán, aki a 325-ös Niceai Tanácson (Zsinaton) „Istenné tette”(Istennek nevezte) Jézust.

Az az állítás zavarta meg az olvasókat, hogy a keresztény egyház részt vesz az igazság ártalmas elkendőzésében, és még az, hogy a Brown által kijelentett „történészek úgy vélik”, hogy Jézust korai követői nem érzékelték isteninek.

K.: Hogyan fordul Ön ezek felé az állítások felé (kezeli ezeket az állításokat)? A.W.: Először is rámutatok az állításokban rejlő ellentmondásokra. Ezeknek több szinten nincs értelmük.

Például Brown azt mondja, hogy a Péter-párt, értsd az ortodox keresztények, Mária Magdolna ellen volt és démonizálta őt.

A kereszténység első három századában, amikor ez feltételezhetően történt, az egyháztanítóktól számos példánk van arra, hogy Mária Magdolnát különleges tisztelet övezte. Mária Magdolnát szentként tisztelik a katolikusok és az ortodoxok, hogy lehet ez démonizálás?

Továbbá Brown azt állítja, hogy Konstantin alapjában kitalálta a Krisztus istenségéről szóló elképzelést azért hogy saját hatalmát

alátámassza és egyesítse a birodalmat.

Ha tényleg ez lenne a helyzet, akkor kik volnának az ortodox Péter-pártiak, akik Brown szerint Mária Magdolna rajongói ellen harcoltak a hatalomért azokban a századokban? Ez egyszerűen nem állja meg a helyét.

Mindezek alapján a könyvemben nagy teret szenteltem a források kérdésének.

Meg kell érteniük az olvasóknak, hogy a források, amikre Brown támaszkodik, főleg gnosztikus írások, amelyek legkorábban az első század végéről de inkább későbből datálódnak.

Teljesen figyelmen kívül hagyja az Újtestamentum írásait, melyeket még a szkeptikus tudósok is az első századból származónak tekintenek, éppúgy mint görög és latin elődeink

egybehangzó tanúsága és az első három század liturgiájának bizonyysága.

Összevetve, így nincs okunk komolyan venni semmit abból, amit Brown ír a keresztény kezdetekről.

K.: Mi az Opus Dei szerepe a Da Vinci-kódban? Mi az Ön válasza erre? A.W.: A Da Vinci-kódban véleményem szerint az Opus Dei azt a szerepet játssza, amit a Jezsuiták játszottak korábban a katolikus ellenes irodalomban és vitában: egy titokzatos világméretű társaság, amelyik különösen kötődik a pápához, de ennek nincs értelme.

Brown az Opus Dei karikatúráját használja ebben a könyvben, habár tartalmazza az alapokat mégis balekká teszi őket inkább mint gazemberre.

Mondanom sem kell, hogy a Da Vinci-kód tele van az Opus Deiről szóló

téves állításokkal és jellemzésekkel, éppúgy mint az Opus Dei szerzetes inkább érdekes alakja, ami már önmagában érvényteleníti mindazt, amit Brown állít a szervezetről, mert az Opus Dei elsősorban laikus szervezet és nincsenek szerzetes tagjai.

K.: Igazolhatók-e Brownnak a Leonardo művészetéről szóló állításai? A.W.: Egyáltalán nem, és inkább sokkoló, hogy milyen szarvashibákat ejt majdnem minden szempontból, amikor megkísérli tárgyalni a művész életét és munkásságát. Sok részletet leírok a könyvemben, de kezdjük a művész nevével.

Brown a művészettörténet rajongójaként és szakértőjeként mutatja be magát. Mégis következetesen „da Vinciként” utal a művészre, mintha ez lenne a neve,

pedig nem az, hanem szülővárosát jelöli.

Az ember neve Leonardo volt, és ezen a néven nevezi őt bármely fellelhető művészeti könyv. Aki magát szakembernek tartja és da Vinciként utal a művészre, az olyan hiteles, mint aki magát egyház történésznek tartja és Jézust „Názáretiként” emlegeti.

K.: Katolikus ellenes a Da Vinci-kód? A.W.: Abban az értelemben igen, hogy Dan Brown olyan feltételezett bűnökért tartja bűnösnek a katolicizmust, amikért ha következetes lenne, az egész kereszténységet kellene bűnösnek tartania.

Hiszen nem csak a katolikusok hiszik Jézus istenségét, vallják a Hiszekegyet és fogadják el az Újtestamentum kánonját. Nemcsak a katolikus egyház játszott – közel sem akkora – szerepet a

boszorkányüldözésben a késő középkorban és a korai modern korban, mint ahogy Brown állítja.

Amerikai állampolgárként biztosan állíthatom, hogy a katolikus püspökök nem voltak felelősek a 17. századi boszorkányperekért, amelyek Salemben és Massachusettsben zajlottak.

Tehát ebben az értelemben a Da Vinci-kód tényleg katolikus ellenes.

K.: Mit gondol, miért fogadták olyan hevesen Brown állításait a keresztény kezdetekkel kapcsolatosan még a meggyőződéses hívők is? A.W.:

Mert sajnos nincs elég képzettségük a kereszténység történeti eredetét illetően. A könyvem alapvetően arra tesz kísérletet, hogy ezen a helyzeten változtassak egy picit.

És végül bátorítom az olvasókat, hogy ne függjenek ennek a könyvnek

az ostobaságától, amikor a kereszténységgel kapcsolatos ismereteiket kívánják elmélyíteni.

Ha érdekli őket, hogy ki volt Jézus valójában, hogy miről prédikált és hogyan élt, létezik erre egy könnyen elérhető út, ami nem titkos vagy elrejtett: ez pedig az Újszövetség és az Egyház szentségi élete. Ha Jézussal szeretnél találkozni, azt javaslom, kezd ott. Meg fogsz lepődni az eredménnyen.

Ezt a riportot eredetileg a római Zenit Hírügynökség tette közzé. A cikk száma: ZE04040722.